

Overweging 2017, 28-05; 7^e zo. van Pasen.

n.a.v. Hand. 1, 12-14 en Jo. 17, 1-11a

Welkom

bij deze Eucharistieviering op de 7^e zondag van Pasen. Het is fijn om hier weer bijeen te komen, om met elkaar te kunnen beseffen wie wij zijn, en hoe rijk wij zijn door alles wat ons geschonken wordt. Als je daar niet van tijd tot tijd bij stil staat kan alles zo van zelf sprekend worden, zo gewoon en zo vlak. Onze dagen kunnen zo vol zijn van allerlei dingen, dat we er helemaal door in beslag genomen worden. Je loopt dan het gevaar geleefd te worden in plaats van zelf te leven. Hoe meer je beseft wat er allemaal op je af komt, hoe beter je kunt bepalen wat het waard is en kun je de regie zelf in de hand houden.

Je wordt dan meer mens. En daartoe zijn wij geroepen: om het mooiste, het beste van ons leven te maken. Wij weten dat wij hierbij de hulp van boven nodig hebben. Daarom bidden we: Geef ons heden ons dagelijks brood. Dat omvat alles.

Laat ons dit gaan doen in deze viering.

Overweging.

De evangelielezing is genomen uit wat heet het hogepriesterlijke gebed van Jezus, dat Johannes in zijn evangelie een plaats heeft gegeven tijdens het laatste avondmaal. Het is typisch de stijl en het taalgebruik van Johannes. En die wijken nogal af van de andere evangeliën. Maar ons ligt dat taalgebruik ook niet zo. Bovendien is het een gebed van Jezus tot zijn hemelse Vader, een intiem gebeuren. Laten we er eens samen naar kijken.

Het woord “verheerlijken” komt in verschillende vormen opvallend vaak voor. En het is niet zo eenvoudig te ontdekken wat je je daarbij moet voorstellen. Het evangelie is geschreven rond het jaar 100. Toen waren koningen nog echt koningen, zeer bijzondere figuren die ver boven het gewone volk stonden, alle macht bezaten en er een rijke hofhouding op na hielden. Zij waren gesteld op “heerlijkheid”. Dat hoorde bij hen en dat moesten de mensen hun geven: onderdanig buigen en gehoorzamen. Je mag het dus verstaan als : iemand de eer geven, de plaats die hem of haar toekomt. En dat hield toen heel wat in. Koningen beschouwden zichzelf vaak als directe afstammelingen van de goden, en moesten aanbeden worden. Johannes ontleent het woordgebruik aan de cultuur van zijn tijd, maar bedoelt een volkomen andere eer en heerlijkheid. Jezus streefde niet naar wereldse eer en grootheid, integendeel, hij

vereenzelfde zich met de armen en maatschappelijk verworpenen. Dat is precies wat de Vader van hem verlangde. En daarin ligt de eer, de heerlijkheid die hij van de Vader wilde ontvangen.: de aanvaarding van zijn levenswerk, een plaats bij de Vader. Er staat:

” Verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke..... Ik heb U op aarde verheerlijkt door het werk te volbrengen dat gij Mij hebt opgedragen te doen.” En vervolgens vraagt hij om de eer, de plaats die hij bij de Vader had voordat de wereld bestond. Dat is goddelijke heerlijkheid, voor ons onvoorstelbaar, het goddelijk mysterie zelf.

Maar het heeft wel met ons te doen. Want wij behoorden aan de Vader, en die heeft ons aan de Zoon gegeven om ons eeuwig leven te geven. Het is dus zelfs helemaal om ons begonnen, om onze heerlijkheid, om onze plaats en onze waardigheid! Deze bestaat in de kennis van wie wij zijn: schepselen van God, kinderen van de Vader.

Wij zijn niet door een of ander noodlot, of toeval in de wereld geworpen, maar aan ons zelf geschonken, en aan elkaar, door een liefdevolle God, die zich werkelijk met ons bezig houdt. Hij draagt ons in het leven, wat ons ook overkomt, en dat kunnen zeer ernstige dingen zijn, die het moeilijk maken dit te geloven. Dit is onze heerlijkheid, onze rijkdom. Hiermee kunnen wij leven, en geloven in toekomst. Alles wat wij hebben en kunnen is geschenk van de Vader. Naarmate wij dit meer beseffen kunnen we meer genieten van ons leven, van wat ons iedere dag en nacht te beurt valt: ook deze gemeenschap met elkaar, de steun die we van elkaar ontvangen.

In de eerste lezing wordt verhaald hoe de leerlingen van Jezus na zijn heengaan bijeen kwamen in de bovenzaal en volhardden in het gebed. Geloof maar dat zij samen de vele herinneringen ophaalden en met elkaar deelden die zij van Jezus hadden. En die zij nu beter begrepen dan toen zij gebeurden. Dat betekent: zij verdiepten hun geloof, hun besef van de werkelijke aanwezigheid van Jezus en zijn Geest in hun leven.

Welnu: dit is onze bovenzaal. Hier kunnen wij onze aandacht richten op zijn woorden, en op onze verwachting op de komst van de Geest Gods, die ons wil begeleiden op onze levensweg. Die ons steeds wil vernieuwen.

Nijmegen, 28 mei 2017

pastor Jan Zuiker, assumptionist